

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Erin Watt
TWISTED PALACE

Copyright © 2016 by Erin Watt
Translation Copyright © 2017 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02143-1

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

erin vot

PALATA
OD PAPIRA

Prevela Branislava Maoduš

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2017.

*Čitaocima koji su se zaljubili u ovaj serijal.
Vi ste ovim pričama udahnuili život onako kako
se nismo mogle ni nadati. Hvala vam.*

POGLAVLJE 1

RID

„Gde si bio večeras između osam i jedanaest sati?“

„Koliko dugo već spavaš s devojkom svog oca?“

„Zašto si je ubio, Ride? Da li te je naljutila? Zapretila da će tvom ocu reći za vašu vezu?“

Pogledao sam dovoljno policijskih serija da znam da bi trebalo da držim gubicu zatvorenu u policijskoj sobi za ispitivanje. Ili to, ili da izgovorim magične reči – „Želim svog advokata!“

I upravo to radim čitav protekli sat.

Da sam maloletan, ovi šupci ne bi ni pomislili da me ispituju bez prisustva roditelja ili advokata. Ali imam osamnaest godina pa pretpostavljam da misle da sam lak plen. Ili možda dovoljno glup da odgovorim na njihova sugestivna pitanja bez prisustva advokata.

Čini mi se da detektivi Kazins i Šmit ne mare za moje prezime. Iz nekog razloga to za mene predstavlja pravo osveženje. Čitavog života su mi gledali kroz prste zato što sam Rojal. Ako u školi zapadnem u nevolju, tata napiše ček i gresi su mi oprošteni. Otkako pamtim, devojke su stajale u redu da mi uskoče u krevet, samo da bi prijateljicama mogle da kažu da su prevrnule Rojala.

A nije da želim da devojke čekaju u redu da bi bile sa mnom. Samo mi je do jedne stalo ovih dana – do Ele Harper. I ubija me što je morala da gleda kako me izvlače iz kuće s lisicama na rukama.

Bruk Dejvidson je mrtva.

I dalje ne mogu u to da poverujem. Platinasta očeva sponzoruša je i te kako bila živa kada sam otišao iz penthausa ranije te večeri.

Ali neću to reći detektivima. Nisam idiot. Oni će izvrnuti moje reči.

Frustriran tišinom, Kazins udara obema rukama o metalni sto između nas.

„Odgovori, govno malo!“

Pesnice pod stolom počinju da mi se grče. Silom teram prste da se opuste. Ovo je poslednje mesto na kom bih smeo da izgubim strpljenje.

Njegova partnerka, tiha Tereza Šmit, gleda ga upozoravajuće. „Ride“, kaže tihim glasom, „ne možemo da ti pomognemo ako ne budeš saradivao s nama. A želimo da ti pomognemo.“

Podižem obrvu. Zaista? Dobar pandur, loš pandur? Izgleda da su i oni gledali iste serije.

„Društvo“, kažem nemarno. „Počinjem da se pitam da li možda imate problema sa sluhom ili tako nešto.“ Zlurado se smešeći, prekrštam ruke na grudima. „Već sam zatražio advokata, što znači da bi trebalo da sačekate da on stigne pre nego što počnete da mi postavljate pitanja.“

„Možemo mi da ti postavljamo pitanja“, kaže Šmitova, „a ti možeš da odgovoriš na njih. Nijedan zakon to ne zabranjuje. Takođe možeš i dobrovoljno da поделиš s nama informacije. Na primer, možemo da ubrzamo postupak ako nam kažeš zašto ti je majica krvava.“

Odupirem se potrebi da spustim ruku na bok. „Sačekaću ipak da Halston Grir dođe, ali hvala na obaveštenju.“

Malom prostorijom širi se tišina.

Kazins vidno škrguće zubima. Šmitova samo uzdiše. Oboje stružu stolicama po podu i izlaze iz prostorije bez ijedne reči više.

Rojal – 1

Policija – 0

Ali i pored toga što je bilo jasno da su digli ruke od mene, bogami, sedeli su dobro na dupetu pre nego što su uslišili moj zahtev. Sledeći sat sedim sam u prostoriji, i pitam se kako li je, dođavola, moj život stigao

Palata od papira

dovde. Nisam svetac i nikada to nisam ni tvrdio. Prečesto sam zapodevao kavage. Nemilosrdan sam kada moram da budem.

Međutim... nisam ja ovaj tip. Tip koga iz rođene kuće izvlače vezanog lisicama. Tip koji gleda kako se strah širi licem njegove devojke dok ga guraju na stražnje sedišta patrolnih kola.

Kada su se vrata ponovo otvorila, klaustrofobija me je već bila obuzela i naterala da budem nepristojniji nego što je bilo potrebno.

„Nisi se žurio“, brecnuo sam se na očevog advokata.

Sedokosi pedesetogodišnjak je u odelu, uprkos sitnim satima. Pokajnički mi se smeši. „Pa, izgleda da je neko živahan.“

„Gde je tata?“, pitam i gledam preko Grirovog ramena.

„U čekaonici. Ne sme da uđe ovamo.“

„Zašto?“

Grir zatvara vrata i prilazi stolu. Spušta aktovku i uz škljocaj otvara zlatne kopče. „Zato što ne postoji zakonsko ograničenje koje sprečava roditelje da svedoče protiv svoje dece. Od obaveze svedočenja izuzeti su samo supružnici.“

Prvi put otkako su me uhapsili, osećam mučninu. Svedočenje? Ovo neće dospeti na *sud*, zar ne? Koliko daleko ovi panduri nameravaju da idu s ovim sranjem?

„Ride, udahni.“

Stomak mi se grči. Dođavola! Ne volim što sam ovom čoveku otkrio i ovu trunku bespomoćnosti. Ja ne pokazujem slabost. Nikada. Jedina u čijem društvu sam sposoban da spustim gard jeste Ela. Devojka koja ima moć da probije sve moje ograde i *vidi* mene. Pravog mene, a ne hladnog bezosećajnog magarca kog vidi ostatak sveta.

Grir vadi žuti blok i zlatno penkalo. Seda u stolicu preko puta mene.

„Sve ću rešiti“, obećava mi. „Ali najpre moram da znam s čim imam posla. Koliko sam uspeo da iscedim iz policajaca koji vode ovaj slušaj, postoji snimak nadzorne kamere koji pokazuje kako ulaziš u penthaus O’Haloranovih u dvadeset i četrdeset pet. Isti taj snimak pokazuje da si otišao dvadesetak minuta kasnije.“

Pogledom šaram po prostoriji, tražim kamere i opremu za nadzor. Ovde nema ogleдалa pa mislim da nas niko ne gleda iz neke mračne prostorije pored ove. Ili se barem nadam da je tako.

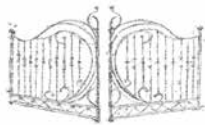
Erin Vot

„Sve što ovde kažemo ostaje između nas“, uverava me Grir kada je primetio oprezan izraz na mom licu. „Ne mogu da nas snimaju. Privilegija poverljivosti između advokata i klijenta i tako to.“

Polako izdišem „Jesam. Bio sam u penthausu ranije večeras. Ali je nisam, jebote, ubio!“

Grir klima glavom. „Dobro.“ Zapisuje nešto u blok. „Hajde da se vratimo dalje u prošlost. Želim da mi ispričaš sve iz početka. Pričaj mi o sebi i Bruku Dejvidson. Nijedna pojedinost nije beznačajna. Moram sve da znam.“

Gutam uzdah. Sjajno. Ovo će biti zabavno.

POGLAVLJE 2

ELA

Sobe Rojalovih sinova su u južnom krilu, a apartman njihovog oca je na drugoj strani vile, pa skrećem na vrhu stepeništa i žurim preko sjajnog drvenog poda prema vratima Istoneve sobe. Ne odgovara na moje tiho kucanje. Kunem se da on ne bi ni uragan čuo. Kucam malo glasnije. Kako nema odgovora, guram vrata i vidim Istone kako na stomaku leži opružen preko kreveta.

Prilazim mu odlučno i drmusam ga. Gunda nešto.

Ponovo ga drmusam, a panika mi se penje grlom. Kako je moguće da i dalje čvrsto spava? Kako je moguće da je prespavao sav onaj haos iz prizemlja?

„Istone!“, vičem. „Budi se!“

„Šta je bilo?“, gunda i gleda me čkiljeći jednim okom. „Sranje, kasnim na trening?“

Okreće se i povlači prekrivač za sobom, otkrivajući mnogo više kože nego što je potrebno da vidim. Na podu pronalazim odbačeni donji deo trenerke i bacam ga na krevet. Pada mu na glavu.

„Ustaj!“, preklinjem ga.

„Zašto?“

„Jer se nebo ruši!“

Omamljeno trepće. „A?“

„Gadno sranje!“, vičem, a zatim prisiljavam sebe da udahnem, pokušavam da se smirim. Ne pali. „Dođi u Ridovu sobu kada se obučeš, u redu?“, brebam se.

Mora da je u mom glasu čuo strepnju koju nisam više bila sposobna da kontrolišem, jer je ustao iz kreveta bez ikakvog daljeg odugovlačenja. Vidim još jedan blesak gole kože pre nego što izađem.

Umesto da odem u Ridovu sobu, trčim preko širokog hodnika do moje sobe. Ova kuća je besmisleno velika, besmisleno lepa, ali svi koji u njoj žive strašno su polupani. Uključujući i mene.

Izgleda da sam zaista Rojalova.

Ali ne, nisam zapravo. Čovek u prizemlju me nepogrešivo podseća na to. Stiv O'Haloran. Moj otac koji je baš živahan za mrtvaca.

Preplavljuje me talas osećanja, čini mi se da će me kolena izdati i da ću dobiti napad hysterije. Osećam se užasno što sam ga tek tako ostavila dole. Nisam mu se čak ni predstavila pre nego što sam se okrenula na peti i otrčala uz stepenice. Doduše, i Kalum Rojal je uradio isto. Toliko ga je izjedala briga za Rida da je samo rekao: „Ne mogu sada s ovim da se nosim. Stive, sačekaj me ovde.“ Uprkos osećaju krivice, guram Stiva u malu kutiju u skrajnuti kutak uma i čvrsto zatvaram čelični poklopac. Ne mogu sada da razmišljam o njemu. Moram da se usredsredim na Rida.

Kada sam stigla u sobu, ne gubim ni časa, izvlačim ranac ispod kreveta. Uvek ga držim na mestu odakle lako mogu da ga uzmem. Otvaram rajsferslus i uzdišem od olakšanja kada vidim kožni novčanik u kom se nalaze mesečne isplate koje dobijam od Kaluma.

Kada sam se tek doselila ovamo, Kalum mi je obećao da će mi plaćati deset hiljada dolara mesečno pod uslovom da ne pobegnem. I premda sam u početku silno mrzela palatu Rojalovih, nije prošlo dugo a ja sam je zavolela. Ovih dana ne mogu da zamislim da živim bilo gde drugde – ostala bih čak i da nema novčanog podsticaja. Ali zbog godina koje sam proživela bez novca i redovnih primanja – i svoje sumnjičave prirode – nisam rekla Kalumu da prestane da mi isplaćuje novac.

Sada sam mu do groba zahvalna na tom podsticaju. Imam dovoljno novca u torbi da se izdržavam mesecima, možda i duže.

Prebacujem ranac preko ramena i žurim u Ridovu sobu u istom trenutku kada je u hodnik izašao Iston. Tamna kosa mu štrči na sve strane, ali barem je obukao trenerku.

„Šta se, koji kurac, dešava?“, pita me ulazeći za mnom u sobu svog brata.

Palata od papira

Otvaram vrata Ridovog garderobera i mahnito pogledom šaram po njemu. Pronalazim ono što tražim na donjoj polici, sasvim pozadi.

„Ela?“, podseća me Iston.

Ne odgovaram mu. Mršti se dok me posmatra kako izvlačim teget kofer preko bež tepiha.

„Ela! Dođavola, hoćeš li reći nešto?“

Ne mršti se više, već zeva raširenih očiju kada vidi da sam počela da ubacujem stvari u kofer. Majice, Ridov omiljeni duks, farmerke, nekoliko potkošulja. Šta bi mu još moglo biti potrebno... Mm, bokserice, čarape, kaiš...

„Zašto pakuješ Ridovu odeću?“ Iston sada bukvalno više na mene i njegov oštar ton trza me iz panike.

Iznošena siva majica ispada mi iz ruke na tepih. Puls mi ubrzava jer ponovo postajem svesna ozbiljnosti situacije.

„Rida su uhapsili pod sumnjom da je ubio Bruk“, izleće mi. „Tvoj tata je sada s njim u policijskoj stanici.“

Iston otvara usta u čudu. „Koji đavo?“, viče. A zatim: „Policija je došla dok smo bili na večeri?“

„Ne, nego nakon što smo se vratili iz Vašingtona.“

Svi osim Rida su ranije ove večeri bili na večeri u Vašingtonu. Tako to Rojalovi rade. Toliko su lovarni da Kalum ima nekoliko privatnih aviona na raspolaganju. Značajnu ulogu verovatno tu igra i činjenica da je on vlasnik kompanije koja se bavi dizajnom aviona, ali je to i dalje neverovatno nestvarno. Odlazak avionom iz Severne Karoline u Vašington – *na večeru* – prosto je sumanutu bogataški hir. Rid je ostao jer ga je bolelo bok.

Pre neko veče je na dokovima zadobio povredu nožem i tvrdio je da mu se od bola suviše muti u glavi da bi išao sa nama.

Ali nije mu se mutilo u glavi kada je trebalo da ode da vidi Bruk...

Bože! Šta je on to noćas *uradio*?

„Došli su pre desetak minuta“, dodala sam slabašno. „Zar nisi čuo svog tatu kako urla na detektive?“

„Nisam čuo ništa. Ja sam... ah...“ U plavim očima mu treperi stid. „Ja sam stukao manju bocu votke kod Vejda. Došao sam kući i odmah zaspao.“

Nemam snage ni da mu držim slovo o pijančenju. Istonovi problemi zavisnosti postaju sve ozbiljniji, ali su Ridovi problemi *s ubistvom* u ovom

trenutku važniji. Skupljam šake u pesnice. Da je Rid sada ovde, udarila bih ga – i zbog toga što me je lagao i zbog toga što ga je policija odvela.

Iston konačno prekida muklu tišinu. „Misliš li da je to uradio?“

„Ne.“ Ali ma koliko zvučala uvereno u ovo, u duši mi je uverenje poljuljano.

Kada sam se vratila s večere, videla sam da je Rid pokidao konce i da mu je stomak krvav. Ali ne delim ove inkriminišuće detalje sa Istonom. Verujem mu, ali on je retko kada trezan. Na prvom mestu moram da zaštitim Rida, a ko zna šta bi moglo da izađe iz Istonovih usta kada je pijan ili urađen.

S mukom gutam pljuvačku i ponovo se usredsređujem na svoj zadatak – moram da zaštitim Rida. Žurno ubacujem još poneki komad odeće u kofer i zakopčavam ga.

„Nisi mi rekla zašto pakuješ njegovu odeću“, kaže Iston frustrirano.

„U slučaju da moramo da bežimo.“

„Mi?“

„Rid i ja.“ Skačem na noge i jurim do Ridove komode da ispraznim fioku s čarapama. „Želim da budem spremna, za svaki slučaj, u redu?“

U tome sam izvanredna – u spremnosti na beg. Ne znam da li će doći do toga. Možda će Rid i Kalum ući na ulazna vrata i reći: „Sve je sređeno! Optužbe su odbačene!“ Možda će odbiti da Ridu odrede kauciju ili jemstvo, ili kako li se već, dođavola, to zove, pa uopšte neće ni doći kući.

Ali u slučaju da se ne desi ništa od navedenog, želim da budem spremna da pobeegnem iz grada u tren oka. U rancu uvek imam sve što mi je potrebno, ali Rid ne ume da planira kao ja. On je impulsivan. Ne razmisli uvek pre delanja...

Pre nego što ubije?

Potiskujem ovu užasnu misao. Ne. Rid nije mogao da uradi to za šta ga optužuju.

„Što vićete?“ čuje se pospani glas s praga Ridove sobe. „Čujemo vas i na drugom kraju hodnika.“

Šesnaestogodišnji Rojalovi blizanci ulaze u sobu. Svaki je obmotao prekrivač oko struka. Zar niko u ovoj kući ne nosi pidžamu?

„Rid je koknuo Bruk“, kaže Iston braći.

„Istone!“, kažem besno.

Palata od papira

„Molim? Zar ne smem da kažem braći da je naš brat upravo uhapšen za ubistvo?“

Sojer i Sebastijan siku sebi u bradu.

„Da li ti to ozbiljno?“, pita Sojer.

„Policija ga je upravo odvela“, šapućem.

Iston izgleda kao da mu je malo mučno. „I samo hoću da kažem da to ne bi uradili da nemaju nekakvih dokaza protiv njega. Možda je to zbog...“ Crta rukom krug ispred stomaka.

Blizanci začuđeno trepću.

„Molim? Beba?“, pita Seb. „Zašto bi Rida bilo briga za Brukin demon-ski porod?“

Sranje! Zaboravila sam da blizanci ništa ne znaju. Znaju da je Bruk bila trudna – svi smo bili prisutni prilikom one njene užasne objave – ali ne znaju šta je još tvrdila.

„Bruk je pretila da će reći da je Rid otac deteta“, priznajem.

Dva para jednakih plavih očiju se šire.

„Nije“, kažem odlučno. „Spavao je s njom svega dva puta, i to je bilo pre više od šest meseci. A Bruk nije bila u šestom mesecu.“

„Ma važi“, sleže Seb ramenima. „Kažeš da je Rid napumpao tatinu mlađanu nevestu, a zatim je koknuo jer ne želi da mu mali Rid trčkara oko nogu?“

„Dete nije bilo njegovo!“, vičem.

„Onda je zaista tatino?“, kaže Sojer polako.

Oklevam. „Mislim da nije.“

„Zašto?“

„Zato što...“

Uh. Tajne ove kuće bi mogle da napune okean. Ali više ništa ne krijem. Nije to donelo ništa dobro.

„Izvršio je vazektomiju.“

Seb skuplja oči. „Tata ti je to rekao?“

Klimam. „Rekao je da je to uradio nakon što ste vas dvojica rođeni, jer je vaša mama želela još dece, a nije smela da ih ima zbog nekog zdravstvenog problema.“

Blizanci ponovo gledaju jedan drugog, nemo komuniciraju.

Iston trlja bradu. „Mama je oduvek želela devojčicu. Mnogo je o tome pričala, rekla je da bi nas devojčica smekšala.“ Usne mu se trzaju. „Ali ja mislim da mene devojke ni na koji način ne čine mekšim.“

Frustracija mi stoji u grlu. Naravno da će Iston napraviti neku aluziju na seks. Uvek to radi.

Sojer guši smeh rukom, a Seb se otvoreno ceri. „Hajde da pretpostavimo da i tata i Rid govore istinu – ko je onda otac deteta?“

„Možda ga i nema?“, kaže Iston.

„Mora ga biti“, kažem. Ni Rid ni Kalum ni u jednom trenutku nisu posumnjali u njenu tvrdnju da je trudna, tako da je to definitivno istina.

„Ne nužno“, suprotstavlja mi se Iston. „Možda je lagala. Možda je njen plan bio da odglumi pobačaj nakon što se tata oženi njom.“

„Bolesno, ali moguće“, klima Seb glavom i očigledno se slaže s ovom pretpostavkom.

„Zašto misliš da je Rid nije ubio?“, pita me Iston, a u plavim očima mu treperi radoznalost.

„Zašto misliš da je kadar za tako nešto?“, uzvraćam mu.

Sleže ramenima i gleda u blizance umesto u mene. „Ako je pretela porodici, možda ju je i ubio. Možda su se posvađali pa je to učinio u besu. Postoji mnogo objašnjenja.“

Mučnina mi kuva u stomaku i preti da izbije napolje. Slika koju Iston prikazuje je... moguća. Ridovi šavovi bili su pokidani. Bio je krvav. Šta ako je...

„Ne“, cedim kroz stegnuto grlo. „Nije to uradio. I ne želim da o tome razgovaramo na taj način. Nevin je. Kraj priče.“

„Zašto se onda spremaš da bežiš iz grada?“

Istonovo tiho pitanje ostaje da visi u vazduhu. Gutam mučni jecaj i trljam oči obema rukama. U pravu je. Deo mene je zaključio da bi Rid mogao biti kriv. Nisam li zato uzela njegov kofer i svoj ranac i spremila se da krenem?

Tišina se oteže dok je naposletku ne razbije nepogrešivi zvuk koraka negde ispod nas. Kako Rojalovi nemaju poslugu koja živi u kući, momci postaju napeti čim su čuli zvuk života u prizemlju.

„Da li su to bila ulazna vrata?“, pita Seb.

„Da li su se vratili?“, pita Sojer.

Grizem usnu. „Ne, to nisu bila ulazna vrata. To je...“

Palata od papira

Grlo mi se ponovo steže. Bože! Zaboravila sam na Stiva. Kako sam mogla da zaboravim na njega, dođavola?

„To je šta?“, pritiska me Iston.

„Stiv“, priznajem.

Svi zure u mene.

„Stiv je u prizemlju. Pojavio se na vratima baš kada su Rida odvodili.“

„Stiv?“, ponavlja Iston blago omamljeno. „Čika Stiv?“

Sebastijan ispušta neki graktav zvuk. „Pokojni čika Stiv?“

Stiskam zube. „Nije pokojni. Ali izgleda kao Tom Henks u *Izgnaniku*. Samo bez lopte za odbojku.“

„Sunce ti!“

Kada je Iston krenuo prema vratima, hvatam ga za zglob ruke i pokušavam da ga vratim nazad. Nemam snage za to, ali ga moj dodir tera da zastane.

Naginje glavu i na trenutak me gleda. „Zar ne želiš da siđeš dole i razgovaraš s njim? On ti je *tata*, Ela!“

Panika se vraća svom silinom. „Ne. On je samo tip koji je napumpao moju mamu. Ne mogu sada s njim da se nosim. Ja sam...“ Ponovo gutam. „Mislim da on nije ni svestan da sam mu ja kćerka.“

„Nisi mu rekla?“, viče Sojer.

Polako odmahujem glavom. „Može li neko od vas da siđe dole i... ne znam... odvede ga u gostinsku sobu ili tako nešto?“

„Ja ću“, smesta odgovara Seb.

„Idem i ja s tobom“, javlja se njegov brat. „Moram to da vidim.“

Dok blizanci jure prema vratima, žurno ih dozivam: „Momci, nemojte me pominjati! Ozbiljno, nisam spremna za to! Hajde da sačekamo da se Kalum vrati kući!“

Blizanci ponovo razmenjuju jedan od onih pogleda, u koji staje čitav razgovor.

„Naravno“, kaže Seb nakon čega jure niz stepenice da pozdrave čika Stiva.

Iston mi prilazi. Gleda najpre kofer blizu garderobera, a zatim mene. U sekundi me hvata za ruku i prepliće prste sa mojima. „Nećeš bežati, sestrice. Valjda si svesna da je to glupa zamisao.“

Zurim u naše prepletene prste. „Ja sam od onih što beže, Iste.“

„Ne. Ti si borac.“

Erin Vot

„Mogu da se borim za druge. Kao što je moja mama, ili Rid, ili ti, ali... Ne nosim se dobro s problemima koji se pojave na mom pragu.“ Snažnije žvaćem donju usnu. „Zašto je Stiv došao? Trebalo bi da je mrtav. I zašto su uhapsili Rida?“ Glas mi divlje drhti. „Šta ako zaista ode u zatvor zbog ovoga?“

„Neće.“ Snažnije mi steže ruku. „Rid će se vratiti, Ela. Tata će se za sve postarati.“

„Šta ako ne bude mogao?“

„Moći će.“

Ali šta ako ne bude mogao?

POGLAVLJE 3

ELA

Nakon besane noći, obrela sam se u dnevnoj sobi koja gleda na prednje dvorište. Ispod ogromnih prozora, koji čine prednji deo kuće, pruža se meka tapacirana klupa. Bacam se na jastuk, pogleda prikovanog za kružni prilaz iza okna. Telefon mi je u krilu, ali čitave noći i jutro nije zapištao. Nijednog poziva, nijedne poruke. Ničega.

Mašta mi divlja, pred očima mi prikazuje različite slike. U ćeliji je. U sobi za ispitivanje je. Okovali su mu i ruke i noge. Policajac ga tuče zato što ne odgovara na pitanja. Mora li da ostane u zatvoru do suđenja? Ne znam kako hapšenje, podizanje optužnice, suđenje i sve to funkcionise.

Znam samo da sam ja sve potištenija što Rida i Kaluma duže nema kod kuće.

„Dobro jutro.“

Umalo padam s klupe na zvuk nepoznatog muškog glasa. Na trenutak mislim da je neko provalio u kuću, ili da su se detektivi možda vratili da izvrše pretres kuće. Ali na vratima stoji Stiv O’Haloran.

Bradu je obrijao, obukao pantalone i polo-majicu pa sad mnogo manje liči na beskućnika, a mnogo više na očeve učenika koje viđam oko Astorovog parka, privatne škole koju Rid i ja pohađamo.

„Ela, zar ne?“ Na licu mu je oprezan osmeh.

Naglo klimam glavom, obrćem telefon licem nadole i okrećem se prema prozoru. Ne znam kako da se ponašam u njegovoj blizini.

Prošle noći sam se krila u svojoj sobi dok su Iston i blizanci pomagali Stivu da se smesti. Ne znam šta su mu rekli o meni, ali je očigledno da se on ne seća ni mene ni pisma koje je primio od moje mame pre nego što je otišao na putovanje na kom je leteo zmajem i navodno poginuo.

Iston je svratio pre nego što je otišao u krevet i obavestio me da su Stiva smestili u zelenu gostinsku sobu. Nisam ni znala da postoji zelena gostinska soba, a ni gde se nalazi.

Onesposobljavajući osećaj strepnje budi u meni želju da pobegnem i sakrijem se. I sada se *krijem*. Ali me je ipak pronašao, a suočavanje s ocem je strašnije od sukoba sa stotinu zlih devojaka u školi.

„Pa. Ela. Malo sam zbunjen.“

Trzam se na blizinu njegovog glasa. Ponovo gledam preko ramena i vidim da stoji na svega pola metra od mene.

Ukopavam pete u jastuče na klupi, primoravam sebe da ostanem mirna, da se ne pomeram. On je samo čovek. Dve noge, dve ruke. Samo čovek kome je žena na samrti pisala da ima kćerku koju nikada nije video, a on je, umesto da pronađe tu ženu i dete, otišao u avanturu. Takav je to čovek.

„Da li me čuješ?“ Sada zvuči još začuđenije, kao da ne može da shvati da li ga ignorišem ili sam možda gluva.

Sva očajna gledam u vrata. Gde je Iston? I zašto Rid nije još došao kući? Šta ako nikada više ne dođe kući?

Umalo da me guši sirova panika, koja mi pali grlo. „Čujem te“, mrmljam naposletku.

Stiv mi prilazi još bliže. Osećam miris sapuna ili šampona koji je jutros koristio. „Nisam siguran šta sam očekivao kada sam sinoć izašao iz taksija, ali...“ Ton mu postaje zajedljiv. „Ali sasvim sigurno nisam ovo očekivao. Koliko sam razumeo Ista, Rid je uhapšen?“

Trzam glavom u znak potvrde. I iz nekog razloga mi smeta što Istona zove Istom. Njegov nadimak mi se nekako čini pogrešnim u ustima ovog stranca.

Ali on nije stranac. Poznaje ih od rođenja.

Gutam vazduh. Da, pretpostavljam da je tako. Ako je neko stranac među Rojalovima, onda sam to ja, a ne Stiv O’Haloran. Mislim da mi je Kalum jednom prilikom rekao da je Stiv kum svim momcima.

„Ali nikome nije palo na pamet da mi objasni ko si ti. Znam da me nije bilo neko vreme, ali domaćinstvo Rojalovih je godinama bilo carstvo neženja.“